

[N. Neergaard.]

Art, saa den, der vil optræde som Profet her, vilde komme i en særdeles utaknemmelig Position.

Men eet er sikkert: Ingen kan tvivle paa, at disse Konsekvenser vil blive saare vidtrækkende og skæbnesvangre, ogsaa for os, og at vi i saa meget er dybt afhængige af Verdensbevægelserne, at det, vi selv kan gøre, kun vil yde os en begrænset Sikkerhed. Men derfor er det ikke mindre klart, at under en Situation som den, vi lever i, er der dobbelt Grund til at lægge de yderste Kræfter i for at bringe vort Hus, vor Økonomi i Orden, for at kunne modstaa Tidernes Tryk.

Opgaven maa da fremfor alt blive at opretholde Balancen i vor Statshusholdning og dernæst gennem Samvirken mellem Nationalbanken og Regering og Rigsdag at holde vort Pengevæsen i et saa roligt og stabilt Leje som muligt. Mindre vigtigt er det, hvor Kronen sluttelig finder sit Leje, mod det overvejende vigtige og afgørende for vort Land, at dette Leje bliver nogenlunde fast, at vi ikke bliver udsat for det, som er det farligste af alt for et Land: de stærkt vekslende Valutaer.

Dernæst maa vi gøre alt, hvad vi formaar, for at lette de Byrder, der hviler paa vort Erhvervsliv, saa meget, som det er muligt. Derfor maa jeg understrege, hvad mit Partis ærede Formand sagde i sin Indledningstale, at vi i Venstre maa anse det for mere paakrævet end nogen Sinde, at de af os indbragte Kriseforslag i Hovedsagen bliver gennemført. At Kronens Løsning fra Guldet skulde gøre en Ende paa eller blot væsentligt bedre Landbrugskrisen, anser jeg for en saare farlig Illusion; og med de Udsigter, der er til et svækket og delvis spærret Marked mod Syd og til Told eller Restriktioner i England, kan Landbruget ikke sikre sig en blot nogenlunde lønnende Produktion, ja, neppe Rentabilitet, uden en væsentlig Lettelse i den faste Skattebyrde.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, som før havde Ordet, søgte at argumentere for, at dette ikke var nødvendigt. Erfaringerne vil vise — og, tror jeg, ret hurtigt —, at det er absolut nødvendigt. De Betragtninger, som det ærede Medlem anstillede, kan jeg i ingen Henseende dele. Man kan ikke sammenstille en Formue- og Indkomstskat, der dog hviler paa en virkelig Besiddelse hos den paagældende Person og en virkelig Indtægt hos ham, med de faste Skatter, som maa udredes uden Hensyn til, hvad den vedkommende virkelig ejer, og uden Hensyn til, om han har Indtægt eller maaske kun Underskud af sin Be-

drift. Disse to Ting kan ikke sammenstilles. Derfor er den stærkt ophobede faste Beskatning paa Landbruget en saadan Kalamitet for dette, at vi absolut maa afhjælpe den, hvis der skal blive Mulighed for at sikre vort Landbrugs Rentabilitet.

Ogsaa de andre Erhverv føler Krisen og vil faa mere og mere af den at føle. Den tunge Ende er tilbage for dem. Ja, desværre er der jo et Erhverv, som allerede har den tunge Ende over sig, det er Skibsfarten. Men ogsaa de andre Erhverv vil om ikke saa lang Tid faa Krisen i dens fulde Styrke at føle. Men for at imødegaa den uundgaaelige Svigten af Indtægterne, som vil komme, og for at faa Midler til den nødvendige Skattelettelse vil den strengeste Sparsommelighed med Statens Midler være Hovedsagen. Derfor samler der sig en særlig Interesse om Finanslovsforslaget for 1932—33 og de dertil knyttede Lovforslag. Jeg skal imidlertid her holde mig til Finanslovsforslaget og maa begynde med at udtale min Anerkendelse af, at den højtærede Finansminister nu virkelig har taget Hensyn til, at vi lever i en Krisetid, og har fremlagt et Finanslovsforslag, som bærer Vidne om, at han mener, der maa gøres noget særligt for at imødegaa denne Krise.

Hvad Indtægtssiden paa Driftsbudgettet angaar, findes der der ekstraordinære Forslag om Nedsættelse af det formodede Udbytte af Skatterne med ca. 20 Mill. Kr., saaledes at der nedsættes 9 Mill. Kr. paa Formue- og Indkomstskatten, 2 paa Stempelafgifterne og 9 paa de almindelige Forbrugsafgifter. Vi har før her i Tinget ved Behandlingen af Finanslovsforslagene talt om, hvilke Principper der skulde følges med Hensyn til Budgetteringen af disse Indtægter, og jeg maa fastholde, at i nogenlunde normale Tider vil det være det rigtige, saaledes som ogsaa den højtærede Finansminister hidindtil har gjort, væsentligt at holde sig til, hvad Erfaringer man har gjort, og ikke give sig til at gætte om Fremtiden. Men saa sikkert dette er, saa sikkert er det ogsaa, at nu er Forholdene over os med en saadan Styrke, at nu kan man med Sikkerhed forudse, at Fremtiden, den Fremtid, vi budgetmæssig her kan tale om, ikke vil blive Fortiden lig, saa naar man skal have et Budget, som der skal være nogen Mening i, er det nødvendigt at nedsætte den anslaaede Indtægt ganske betydeligt.

Jeg billiger altsaa, at den højtærede Finansminister har gjort dette, men jeg tvivler noget paa, at han har loddet Bunden i de Forslag, han her har fremsat. Jeg tvivler i høj Grad paa, at Udbyttet af For-